

Josef Hendrych

DVOJČATA NA STOPĚ

TAJEMNÝ KÓD

Ilustroval
Bohumil Fencel

FRAGMENT

Dvojčata na stopě – Tajemný kód

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

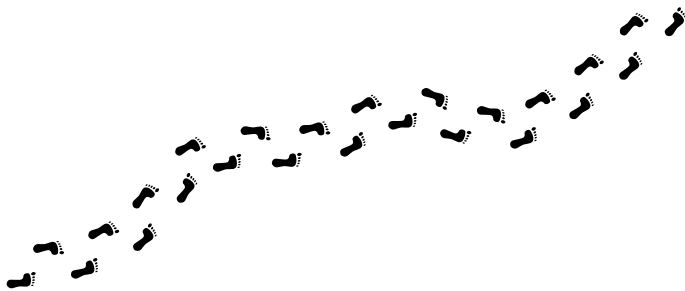
Josef Hendrych
Dvojčata na stopě – Tajemný kód – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Josef Hendrych
DVOJČATA NA STOPE
TAJEMNÝ KÓD

Ilustroval
Bohumil Feneš

DOPIS

„Petře!!“ ozval se z kuchyně maminčin hlas.

Žádná odpověď.

„Kájo!!“ volala maminka. Žádná odpověď.

„Tak kluci, kde jste, ozvěte se!!“ zvýšila hlas.

V patře se pomalu a potichu otevřely dveře, z nichž vykoukla hlava s černými vlasy. Nad ní se objevila druhá hlava, navlas podobná té první.

„Musíme pomalu proklouznout okolo kuchyně ven, jinak nás čeká nákup,“ prohlásila první hlava.

„Ale hodně opatrně. Mamka má uši jako rys,“ dodala druhá hlava.

„To se ví. Hlavně, na nákup by dneska mohl jít Jindra, bez-
tak ještě spí,“ odvětila první hlava.

Na dřevěném schodišti pomalu sestupovaly dolů dvě postavy, které si byly podobné jako vejce vejci.

„Okamžitě sem pojdte, jinak si pro vás dojdou a uvidíte ten kolotoč!“ volala již notně rozzlobená maminka.

Obě postavy na chvíli zůstaly stát na místě, dokonce zadržely dech a poslouchaly, jestli je maminka stále v kuchyni.

„Dobry, můžeme,“ zašeptala první postava.

Už se dostaly na předposlední schod, když staré schody zavrzaly. V tom okamžiku se otevřely dveře kuchyně, ve kterých se objevila maminka.

„Tak kampak? A to se podívejme na chlapečky. Chtěli jste utéct, co? No tak pojdte do kuchyně. Musím si s vámi promluvit!“ rozkázala.

„Ale mami, nemohl by jít dnes nakoupit Jindra? Beztak ještě spí,“ podotkla první postava, ze které se vyklubal Kája.

„Včera jsem byl na nákupu já,“ dodala druhá postava, ze které se vyklubal Petr.

Kája s Petrem byli jedenáctiletí bratři, dvojčata. Byli si tak podobní, že je dokázala rozlišit jen maminka a starší bratr Jindra. Dokonce i tatínek měl občas problém, aby je od sebe rozeznal, o babičkách a dědečcích ani nemluvě.

„Ááá, tak takhle to je. Tak teď je mi to jasné. Pánové se chtěli vytrazit z domu, aby nemuseli na nákup. No to je pěkné. Ale nemusíte mít strach, na nákup už šel před chvílí Jindra.“

Kluci se po sobě provinile podívali.

„Tak vida, my jsme mysleli, že Jindříšek ještě spí, a on už šel pro snídani,“ usmíval se Kája potěšený tím, že dneska nemusí na nákup.

„No, ono milostpána Jindříška neubude, když dojde jednou za čas ráno nakoupit,“ prohodil Petr a podíval se na Kāju.

„No, moc se po sobě nedívejte. Potřebuji s vámi mluvit o jiné věci,“ řekla maminka.

Teprve teď si chlapci všimli, že drží v ruce dopis s mnoha cizími známkami. V chlapcích se probudila přirozená chla-
pecká zvědavost. Ten dopis v sobě měl vůni exotických dalek
a dobrodružství.

„Co to máš za dopis, mami?“ zeptal se zvědavě Kája.

„To byste rádi věděli, co?“ napínala kluky maminka.

„Mami, maminečko, kdo to píše?“ loudil Petr.

Maminka se usmála a položila dopis na stůl. Petr si všiml,
že známky jsou z Austrálie.

„Kdo nám může psát z Austrálie?“ přemítal Petr.

To už si známek všiml i jeho bratr.

„Mami, to jsou známky z Austrálie a razítko je z Melbour-
ne. Kdo to píše?“ žadonil Kája.

Maminka se tvářila tajemně a nic neříkala.

„Můžu se podívat?“ hnal se po dopisu Petr.

Maminka sebrala dopis rychle ze stolu a řekla:

„Píše můj bratranec Erik, že v polovině července přiletí na
návštěvu Prahy jeho dcera Betty.“

„Aha, tak to nás nemusí zajímat,“ řekl zklamaně Petr.

„Mami, ty máš v Austrálii bratrance?“ divil se Kája.

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Mám. Erik u nás několikrát byl, ale to si asi nepamatuje-
te. Je to už hodně dlouho,“ odpověděla maminka.

„Nenosil velký klobouk a nemluvil takovou legrační češ-
tinou?“ zajímal se Petr, který si strejdu mlhavě vybavoval.

„Kája si ho pamatovat nemůže, protože když tenkrát Erik
přijel, byl s tátou u babičky na Šumavě. Já jsem měl zrovna an-
gínu, tak jsem musel být doma,“ pokračoval Petr.

Kája i maminka se na sebe překvapeně podívali.

„Tedy Petře, ty máš paměť! Vždyť už je to pět nebo šest let, co tady byl naposledy,“ řekla maminka.

„A co ještě píše?“ byl zvědavý Petr.

„Jak jsem říkala, v půlce července přiletí asi na pět dní Betty.“

„Kolik je jí let?“ přerušil maminku Kája.

„Kájo, nepřerušuj mě. Bettynce je taky jedenáct a začala studovat na střední škole v Melbourne,“ řekla maminka.

„A tady je její fotka.“

Kluci se vrhli k mamince a prohlíželi si fotku. Byla na ní pihovatá, blondatá dívka s copy ve školní uniformě.

„To je asi nějaká šprtka. Vypadá, že snědla všechnu moudrost,“ ohrnul nos Kája.

„To jo, ještě jí nasadit brejle a může od hodiny dělat vědeckou pracovníci,“ přisadil si Petr.

„Kluci, nebuďte zlí. Bettynka je náhodou moc chytrá a hodná,“ okřikla chlapce maminka.

„Jak to, že je na střední škole, když jí je jako nám?“ zeptal se Kája.

„Asi je génius a v patnácti z ní bude docentka-inženýrka,“ smál se Petr.

Maminka jim vysvětlila, že v Austrálii mají jiný školský systém než u nás a na střední školu se chodí dříve.

„Petře, pojd', jdeme ven,“ řekl Kája a vzal z poličky kopací míč.

„Kampak, kampak?“ rázně zarazila oba chlapce maminka.

„Mohlo by vás možná zajímat, že se o Bettynku budete týden v Praze starat.“

Do chlapců jako by udeřil hrom. Nemohli uvěřit maminčiným slovům. Oni se mají o Betty starat v Praze? Vždyť Prahu neznají a ani o to nestojí. To si mají kazit prázdniny kvůli nějaké holce z druhé strany zeměkoule?

„Tak to ne, my si prázdniny kvůli nějaké fifleně kazit nebudeme,“ promluvil za oba bratry Kája.

„To se ví, navíc budeme mít rozehraný tenisový turnaj a předposlední víkend v červenci hrajeme pravidelně fotbal proti Kocovicím. Musíme jim oplatit minulou porážku,“ dodal Petr.

„Tak to budete muset odložit! Už jsem domluvená s Emou, že u ní budete bydlet. Alešek s Elou budou pryč a strejda Julek bude na služební cestě v Singapuru. Teta se na vás moc těší. Bude se vám tam líbit. Bydlí kousek od Staroměstského náměstí v krásném bytě s balkónem,“ řekla nadšeně maminka.

„Teta Ema by spíš měla bydlet v Bohnicích i s Aleškem a Elou,“ řekl polohlasně Petr Kájovi, aby to maminka neslyšela. Kája vyprskl smíchy. O pražské čtvrti Bohnicích slyšeli, že se tam nachází psychiatrická klinika.

S bratrancem Alešem a sestřenicí Elou si nerozuměli. Byli starší než dvojčata a měli už úplně jiné zájmy. Z tety měla dvojčata legraci pro její výstřední oblékání a chování. Na druhou stranu byla teta hodná a vozila jim při každé návštěvě dárky. Prahu neznali a bylo jim jedno, jestli teta bydlí u Staroměstského náměstí nebo na Proseku. Když jeli rodiče navštívit tetu Emu, tak Kája s Petrem většinou zůstali doma, protože jel ještě kamenický dědeček s babičkou a Jindra, a proto by jich do auta bylo moc. Kamenická babička a dědeček byli rodiče tety Emy a její sestry Evy, což byla maminka Káji, Petra a Jindry.

„Pojď radši ven, dáme si zápas ve dvouhře,“ navrhl Kája.

Oba bratři vzali tenisové rakety, míčky a rozeběhli se na hřiště. K jejich překvapení na hřišti už hrál tenis Vláda s nějakým cizím